Ч. 77. Пятниця 9 (22 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — З Сербії. — Анґлійці в Тибеті. — Российско-японьска війна.)

В палаті послів веде ся поволеньки і дальше обструкция. На першім засїданю відчитувано всїлякі внесеня та інтерпеляциї аж до пятої години по полудни. Межи иншими відчитано також інтерпеляцию пос. Брайтера і тов. до міністра краєвої оборони, в котрій інтерпелянти запитують, чи закиди пороблені офіцирам в книжці „З ц. і к. армії“ суть правдиві і чи п. міністер розслїдить їх а вислїдок слїдства подасть до відомости палати. При кінци засїданя запитував пос. Бянкіні, чи правдою єсть, що австрийске правительство заявило готовість поробити Італії уступки в справі мита на вино.

Після дотеперішних диспозиций мають спільні Делеґациї зібрати ся в Будапешті дня 5 мая а зараз на другий день відбуде ся їх приняте в цїсарскій палаті. Наради над спільним буджетом в Будапешті ще не закінчили ся і в кінцем сего тиждня або з початком слїдуючого будуть вести ся дальше у Відни. В тій цїли угорский президент міністрів ґр. Тіша і міністер фінансів Люкач приїдуть до Відня.

З Білграду доносять, що сербский король в супроводі президента міністрів, міністра справ внутрішних і віроісповідань, шефа ґенерального штабу Машіна і свого першого ад'ютанта Поповича виїхав до Смедерева. В виду того, що полковник Попович робить все ще службу першого ад'ютанта короля, праса заграничка звертає увагу на то, що сербский двір обманув заграничні двори, коли не давно тому оголосив урядово зміни в урядах дворских. В виду того факту репрезентанти держав, котрі по згаданім оголошеню вернули назад до Білграду, знайшли ся в тім положеню, що або будуть мусїли вертати назад, або остаточно погодити ся з фактом. За сим послїдним промавляє слїдуюча звістка з Парижа, яку помістила „Poll. Corr.“ з нагоди поворту французского посла Беноа до Білграду. До згаданої ґазети пишуть: О тім не може бути й сумнїву, що послїдне рішене сербского короля в справі кількох офіцирів, котрі брали участь в сумній подїї минувшого року, не дало повної сатисфакциї публичній совісти Европи. Всї сподївали ся, що коли вже не кара, то бодай рід якоїсь неласки спаде на виновників. Тимчасом поступлено собі з тими офіцирами очевидно в якімсь порозуміню з ними. А все таки можна сподївати ся, що через їх усунене з дотеперішних становищ, що доведе до ослабленя їх безпосередного впливу, дасть коли пізнїйше можність до поступованя з більше рішучим характером. — Виходить з того, що дипльомати зачинають вже потїшати ся будучностию, отже годять ся теперішностию.

Анґлійці по першій битві коло печери „червоного божка“ в Тибеті станули вже в місті Янґце (Ґіянґтсе) і розгостили ся там на добре, ба що більше, зачинають вже виступати з цїлою строгостию завоєвателя, бо наложили на тамошний монастир велику грошеву кару за то, що черцї з того монастиря брали збройну участь в борбі з анґлійским військом. Всїм Тибетанцям, котрі підчас згаданої битви дістали ся до неволї, наказали Анґлійцї поломити свої мечі і карабіни, що Тибетанцї очевидно й зробили; при тім розповіли они, що то їх найвисші духовники Лями намовили до тої борби. Анґлійске правительство старає ся тепер в ґазетах затерти перше враженє сего походу і доказує, що вступлене Анґлійців до Тибету не має зовсїм ворожого характеру против Росиї, бо Анґлія зовсїм не задумує здобувати нові краї, лиш хоче навязати з Тибетом відносини торговельні, що зовсїм не пошкодить Росиї, з котрою впрочім хоче Анґлія так само порозуміти ся, як то зробила з Франциєю.

Чим дальше проволїкає ся акция воєнна без рішучого кроку зі сторони Японців на цїлечнинї, тим некористнїйші стають условя для Японців. Росия збирає величезну силу войска

---

29)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

По Манджуриї.

1.

Може вже в сїй хвили, коли се пишемо, вся вага российско-японьскої війни пересунула ся до Манджуриї, до того краю, із за котрого поправдї она вибухла, а коли то ще не стало ся, то стане ся без сумнїву вже в найблизшім часї. Длятого певно не від річи буде придивити ся близше сему краєви а передовсїм пізнати ті причини, що довели до першої в історії війни межи величезною і могучою Росиєю а маленькою азийскою державою, Японією, котра не спосна пів сотки літ тому назад стала в ряди по европейски цевілїзованих держав. Японьскі політики виділи аж надто добре, що Росия, поклавши свою важну руку на Порт-Артур і зробивши з давного Талїєнвану свій Дальний, прикладає тим ніж до горла самим Японцям і зміркували, що тепер найвисша пора виступити в обороні своїх загрожених інтересів, бо коли би тепер того не зробили, то пізнїйше певно вже нїколи не знайшлась би так догідна пора. Росия забравши Манджурию, загорнула була майже так великий край як австро-угорска монархія, а коли би в нїм укріпила своє пановане, то маючи на далекім всходї такі порти як Владивосток, Дальний і Порт-Артур, запанувала би певно і на Тихім океанї, а тоді скорше чи пізнїйше і Японія знайшлась би в зависимости від неї. До сего не треба було допустити, а о тім могла би рішити ще лиш одна війна. Але як прийшло до того, що Росия забрала Манджурию? Се дїяло ся таки в наших очах а мимо того істория того забору мало звістна і длятого хочемо єї тут бодай коротенько розказати.

По хіньско-японьскій війнї Росия яко „добра сусїдка“ хіньскої держави зробила в р. 1896 угоду з Хіною, після котрої вільно їй було повести сибірску зелїзницю через Манджурию і стерегти єї при помочи свого війска. В 1898 р. взяла Росия від Хіни в посесию Порт-Аартут і Талїєнван та постановила повести зелїзницю аж до сих місцевостий. В 1900 р. вибухла в Хінї ворохобня т. зв. „боксерів“. Росия поспішила ся тоді боронити будови своєї зелїзницї і зробити порядок в Манджуриї. До чотирох місяців зробило війско российске порядок в Манджуриї, здобуло цїлий край, розброїло тамошних жителїв, в спілцї з другими державами европейскими здобуло Пекін, Таку і Тієцін і перше вивісило российску хоругов на мурах Пекіну. В Манджуриї здобули Росияни такі місцевости як Айґун, Цїцікар, Кірін і Мукден, побили всюди хіньске війско, розброїли его і розігнали. Велику прислугу в тім зробила сибірска зелїзниця.

Росия мала тоді в Манджуриї і в хіньскій провінциї Печілї разом 118 батальонів, 92 сотень і шкадрон кавалериї, 304 пушок і 4 батериї кріпостної артилериї або разом 173.000 мужа і 3.900 офіцирів. То війско мало стояти в Манджуриї аж до того часу, коли скінчить ся будова зелїзницї і в краю настане спокій і порядок. На становищах цивільної адміністрациї полишено давну старшину „дзян-дзюнів“ і позволено їм з'орґанїзувати добру полїцию. Старшина манджурска ішла Росиянам на руку. Особливо відзначив ся в тім кірінский дзяндзюн, котрий в короткім часї видав 2.000 карабінів і 28 пушок та виступав безпощадно против хіньских ворохобників. Цїцікарский дзян-дюн, фанатичний ворог Росиян, котрий відгрожував ся, що забере Хабаровск, втїк, коли надійшло российске війско і опісля відобрав собі житє. Росияни стались були фактично панами в Манджуриї, але все ще говорили, що уступлять ся з краю, скоро настане спокій.

Але зараз по тім, ще в тім часї, коли в Пекінї радили репрезентанти заграничних держав, в грудни 1900 р., коли не скорше, розпочала Росия переговори з Хіною, котрі мали надати єї становищу в Манджуриї зовсїм иньшу як доси основу. Дня 3 сїчня 1901 р. появила ся була в „Times“ телеґрама з Пекіну, в котрій було сказано, що ґенерал Коростович в заступстві адмірала Алексієва зробив умову з татарским ґенералом Ценґом в справі уступленя ся Росиян з полудневої Манджуриї під слїдуючими условями:

1) Татарский ґенерал обовязує ся опіку-

на далекім Всході. Росийска армія манджурска має вже тепер 70.000 мужа і ледви чи перша і др,га японьска армія, хоч би й получили ся разом, дали би зі своіми 100.000 мужа раду тій російскій армії. Коли правдива вість, що північно-всхідна росийска армія має сполучити ся з манджурскою, то тоді в полудневій Манджуриї станули би не 70.000, але більше як 100.000 Росиян. Здає ся, що над рікою Ялю по росийскій стороні нема великої армії і тому Росияни не будуть там ставити великого опору. О скілько звістно, стоїть над згаданою рікою лиш кавалерия і трета дивізия всхідно-сибірских стрільців.

Новинки.

Львів дня 21-го цьвітня 1904.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Для вигоди подорожних відкрито в вестибулю тутешного головного двірця зелізничого почтову експозитуру, котра буде занимати ся приниманєм почтових пересилок і телеґрамів як також видаванєм листів і телеґрамів адресованих poste restante або bureau restante зелізничий дворець і буде функувати як мовниця телеґрафічна. — Урядові години для тої експозитури суть тепер слідуючі: Від 8—11·15 рано, від 1—7·30 по полудни, дальше від 8·30—12·45 і від 2·30—6·30 в ночи. — Звертає ся увагу на ціль тої експозитури, котра має улекшити і уможливити подорожним взглядно особам ділаючим в їх заступстві подаванє або відбиранє листів і телеґрам, в наслідок чого відпадає потреба удавати ся до головного уряду почтового в бічнім будинку. Упрашає ся проте, щоби інтересанти місцеві послугували ся як доси урядом почтовим і телеграфічним поміщеним в бічнім будинку. Пересилки за рецепісом виправляє експозитура за посередництвом тогож головного уряду почтового. Надані перед самим від'їздом поїздів пересилки того рода не могли би проте відійти найблизшим поїздом.

— **На похорон бл. п. ґр. Софії Шептицкої**, який відбуває ся нині, виїхали до Прилбич зі Львова: Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені, Впресьв. архієпископ вірменьский Теодорович і Впресьв. архієпископ Вебер; з Кракова прибуде Є. Е. кардинал Пузина.

— **Великий страйк** урядників і зелізничої служби вибух онogди в Будапешті. Застрайкувало около 60.000 осіб, бо всі урядники, служба а навіть і робітники заняті при зелізници. Страйк розширений на всі шляхи зелізниць, що йдуть до Будапешту, так що весь зелізничий рух здержаний, а від години 6 рано передвчера не прийшов до Будапешту ані оден поїзд. Власти стоять на разі безрадні, бо військовий зелізничий полк дав би ся вправді ужити до піддержаня руху, але той полк стоїть аж в Кльостернайбурзі під Віднем, так що на его спроваджене треба що найменше дві доби часу. Щоби деякі поїзди не прибули, страйкуючі робітники клали ся на шини, щоби поїзд здержати. Причиною того страйку має бути низька платня цілого зелізничого персоналу. Страйк приготовлювано в незвичайній тайні від 6 тижднів.

— **Дитина з двома головами** уродила ся онogди в загальнім шпитали в Ленкастер в північній Америці. Дитина (хлопчик) є нормально розвинена і важить 12 фунтів. Лікар др. Апель не вірить, щоби удало ся удержати єї довго при житю. Мати дитини має 25 літ. Називає ся А. Фішер.

— **Нещастна пригода.** Властителька реальности у Львові при ул. Городецкій, Хая Шпеґ хотіла онogди напити ся горівки і налила собі до чарки карболевої кислоти. Візвано сейчас лікаря, але мимо всяких средств жертва власної похибки померла вже за дві години.

— **Дезертири.** З 11 полку артилериї у Львові утікли онogди два вояки Александер Галущак і Йосиф Сметана.

— **Вивезена до Америки.** З Устя зеленого виїхала перед кількома днями до Америки родина Грасів і вивезла з собою против волі єї родичів служницю Магду Залуцку. Дівчина навіть не знала, що має їхати до Америки і від'їхала гадаючи, що буде могла вернути до дому, коли схоче. Власти повідомлені о тім велїли телеґрафічно арештувати дівчину і приставити єї до родичів.

— **Пригода на зелізници.** Львівский купець 51-літний Янкель Дрезнер дістав ся вчера на головнім двірци у Львові межи два ваґони товарові і стиснений ними погиб на місци. Стало ся то о годині $11^{1}/_{2}$ рано. Трупа перевезено на поручене судово-лїкарскої комісиї до трупарні судової медицини.

— **Убите сьвященика.** З Триесту доносять: В далматиньскім селї Сґіліє убито онogди сьвященика Филипа Мимицу. Скритоубийства допустила ся сестріниця сьвященика разом з своїм мужем, бо сьвященик мав їм відмовити помочи. Злочинці утікли до Греции.

— **Вісти з Буковини.** На чорній таблици черновецкого університету оголосив ректор др. Герман з приводу послідних бійок між жидівскими і антисемітскими академиками відозву до студентів, в якій тоті промахи строго осуджує і взиває академічну молодїж до береженя своєї гідности й поважаня для alm-и mater під загрозою приміненя найбільше строгих кар дисциплінарних. — Черновецка рада міска рішила дня 16 с. м. звернути ся до віденьскої фірми Фельнер і Гельмер, щоби до 4 тижднів предложила проєкт театру, в котрім містило-б ся 800 видців, а котрий коштував би около 300 тисяч корон.

— **Найгорячійша місцевість.** Найвисша температура на кулї земній панує на острові Баграін, що належить до архипелаґу Аваль в Перскім заливі. Середна температура виносить там через цїлий рік 29° R тепла. В липни, серпни і вереснї крім тамошних сталих мешканців ніхто на сїм острові не зможе витримати. О півночи термометр виказує тоді 30° тепла, о годині 7 рано 33°—34°, а о 3 по полудни 48° R.

— **Самоубийство Болгарина.** З Відня доносять: Вь второк о годині 5 ій рано застрілив ся перед костелом сьв. Стефана 34-літний Болгарин, Стефан Казальов. Самоубийник був аґентом торговельним і в серпни минувшого року до спілки з другим аґентом хотів за посередництвом одної великої віденьскої фірми вислати під фальшивою деклярациєю 20.000 манлїхерівских набоїв до Софії. Ту посилку сконфіскованo в Земуни і она там доси лежить.

вати ся сею провінциєю і завести в ній спокій та підпирати будову манджурскої зелізниці. 2) Він має тому росийскому війску, що стереже зелізницю і удержує спокій в краю, дати еватири і харч. 3) Він має розоброїти хіньске війско і розпустити его а росийским властям військовим видати всю муніцию, яка ще знаходить ся в арсеналах, які Росияни не заняли. 4) Всі форти і укріпленя в провінциї Фентієн, які ще Росияни не заняли, а також і всі маґазини з порохом мають Хінці в присутности росийских урядників розвалити. 5) Ніючван і иньші обсаджені Росиянами міста мають бути звернені хіньскій цивільній адміністрациї, скоро росийске правительство переконає ся, що в тій провінциї настав повний спокій. 6) Хінці мають в тій провінциї удержувати спокій і порядок при помочи місцевої поліциї під верховною властию татарского ґенерала. 7) В Мукдені буде перебувати постійно росийский аґент політичний, з правом загальної контролї, а татарский ґенерал мусить інформувати его о всїх важнійших ділах поліциї. 8) Коли би тота місцева поліция при якімсь поступованю показала ся недостаточною, то татарский ґенерал має порозуміти ся з росийским резидентом в Мукдені і завізвати Росию, щоби она дала поміч. 9) Росийский зміст умови має ся уважати за міродайний.

Вість о тій умові зробила в Льондоні велике враженє і спонукала анґлїйске правительство, що оно порушило сю справу не лиш в Петербурзї, але також і у иньших правительств та завізвало їх, щоби они вплинули на хіньске правительство в тім напрямі, аби оно відмовило своєї згоди на таку умову. Анґлїйский амбасадор в Льондоні Скот розмавляв в сій справі дня 6 лютого 1901 р. з міністром справ заграничних ґр. Лямсдорфом, а той сказав єму, що чутка о якійсь умові з Хіною єсть зовсім безосновна; може хиба лиш то бути, що росийскі власти, заняті часовою окупациєю Манджуриї і заведенєм там спокою, дістали приказ, щоби при установлюваню на ново хіньских властий на їх давні становища порозуміли ся з росийскими властями, в який то спосіб має ся стати підчас того, коли в полудневій Манджуриї знаходять ся рівночасно росийскі і хіньскі власти. Ґр. Лямсдорф додав ще тоді: Росия що до установленя речинця, в котрім має уступити ся з Манджуриї, знаходить ся як раз в такім самім положеню, як союзні держави що до уступленя з Пекіну і з провінциї Печілї. Скоро остаточно прийде до цїлковитого уступленя з Манджуриї, то росийске правительство буде змушене зажадати від центрального правительства в Хіні дійстної запоруки, що не повторять ся подібні напади на росийску границю і що зелізниця не буде збурена, але оно не має наміру шукати тої запоруки в забраню краю або в якімсь дійстнім протекторатї над Манджуриєю, бо єсть лиш той намір, щоби на будуче забезпечити собі, що хіньске правительство буде дійстно совістно виконувати постанови єствуючої умови, котрих оно не могло виконувати підчас непокоїв.

Тимчасом наспіли з Хіни урядові вісти до Льондону, котрі вже не лишали ніякого сумніву, що Росия дре дійстно до заключеня повисшої умови, отже тоді зачали анґлїйске і японьске правительство а також і деякі иньші противити ся тому а до тої акциї прилучило ся також і німецке правительство. Се послїдне приказало свому послови в Пекіні подати хіньскому правительству до відомости, що після его погляду хіньске правительство не повинно з нїякою державою заключати якихсь окремих договорів, котрі мали би якийсь територіяльний або фінансовий характер, заким оно не буде могло розглянути ся в своїх з'обовязанях супротив всїх держав угодових і доки тих з'обовязань не прийме на себе. Німецке правительство висказало ще пізнїйше і той погляд, що манджурску справу так само як і иньші треба буде предложити до управильненя конференциї послів, яка відбувала ся в Пекіні. Росия заявила, що на то не годить ся.

Внедовзі по тім першім алярмі завели ся в Пекіні нові переговори зі сторони Росиї. Анґлїйский посол також, Сатов, телеґрафував о тім дня 27 лютого 1901 і подав до відомости, що Росия старає ся наклонити Хіну до принятя слїдуючих условий:

1) Манджурия буде звернена назад. 2) Аж до часу, коли послїдні чотири условя сеї умови будуть сповнені, буде Росия удержувати в Манджуриї скріплену силу для обезпеченя зелізниці. 3) Хіна має помагати Росиї удержувати порядок. 4) Аж до викінченя манджурскої зелізниці не сьміє Хіна держати в Манджуриї своєї армії а пізнїйше мусить радити ся Росиї, яку силу має там держати і не сьміє спроваджувати нїякої воєнної муніциї. 5) Коли би Росия мала причину жалувати ся на якогось хіньского урядника, то хоч би й як він був високий ранґою, має бути відправлений зі служби. Сила поліциї має бути установлена в порозуміню з Росиєю. Она не сьміє мати пушки а з чужинців не вільно нікого до неї приймати як лиш самих Росиян. 6) В північній Хіні не вільно приймати до державної служби чужинця, котрий би мав якісь звязи з маринаркою або сухопутним войском. 7) Хіньску адміністрацию в Кінчав зносить ся. (Кінчав лежить при зелізници з Шанґайкван до Сінмінтін, в тім місци, звідки розходить ся зелізниця до Ніючвану). Хіна не сьміє без позволеня Росиї надавати право заводити копальні, будувати зелізниці або й які иньші права в сторонах коло росийскої границї, значить ся в Манджуриї, Монґолії, Елї, Ярканді і т. д. (отже в краю, котрий разом з Тибетом займає 7 міліонів квадратових кільометрів, а навіть тоді, коли би хотіла сама будувати зелізницю в тих провінциях, мусить зажадати призволеня Росиї. Поза Ніючваном не вільно нікому, хиба лиш Росиянам віддавати щось в посесию. 9) Відшкодоване для держав і видатки, які Росия

Кавальов утік був за границю і казав, що нічого не знав про фальшиву декларацию. З причини тої конфіскати стратив він цілий маєток і то було імовірно причиною єго самоубийства.

— **Про угорских Русинів.** Унґварский тиждневник „Наука," видаваний „Книгопечатним обществом," подає звіт з діяльности сего товариства в 1903 році. Товариство розширило свою друкарню коштом 10.000 К і справило переплетні машини за 3000 К. Крім „Науки" видавано тиждневник „Görök Kath. Szemle" („Греко-кат. Огляд") інформацийний орґан про рускі справи для Мадярів. Видано два рускі і один мадярский календар, „Церковний Словар," до „Науки" долучувано „Поучительное Чтеніє" для народа і „Слово Божіє" для духовеньства і кілька инших книжочок церковного змісту. Отсе цілорічний доробок „Книгопечатного общества." Якнебудь се дуже мало, однак для угорских Русинів мали би они велику вартість, коли би були писані народною мовою угорских Русинів.

— **Скарб в мори** З Мадриту доносять, що до іспаньского порту Віґо прибув італіяньский пароход San Elemente, аби там на дні моря шукати затоплених скарбів. Скарб лежить там від 1702 року і належав до военної каси іспаньской. В тім порті на іспаньско французку фльоту напала фльота Анґлії і Голяндиї. Іспаньский адмірал бачучи, що єго фльоту жде погром, приказав затопити всї кораблї зі всім, що на них було, отже і з военною касою, аби она не впала в руки ворогів. Аж по 200 літах якийсь Італіянець пригадав собі ту подію і забажав зробити інтерес. Переєправи з Іспанією не тревали довго, бо Іспанія думає при тім також заробити. По одержаню дозволу Італіянець вислав тепер до Віґо корабель з всіми потрібними приладами, а пошукуване скарбу почне ся небавом по полагодженю формальностий в зарядом военної маринарки. Питане лише, чи скарб в мори коло Віґо не буде видумкою.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 цьвітня. Палата панів скликана на день 29 с. м. На порядку дневнім стоять вибори до Делеґаций і депутациї квотової.

Будапешт 21 цьвітня. Страйк служби зелізничої прибрав величезні розміри. Рух на зелізницях зовсім устав. Попередної ночи арештовано 450 а нині дальших 500 людий зі служби зелізничої і замкнено в домі шупасовім. Арештоване слїдувало на основі закона, котрий постановляє, що службі зелізничій без дозволеня властий не вільно покидати свого становища. (В Австриї такого закона нема).

Будапешт 21 цьвітня. Комунікат поліциї доносить, що дирекция зелізниць державних повідомила поліцию, що 750 функціонаріз зелізничих, межи ними й урядники зелізничі, хотіли насильно задержати поїзд зелізничий і без взгляду на приписи і закон, пустили єго назад до Будапешту.

Будапешт 21 цьвітня. Страйк зелізничий на Угорщині мабуть нині закінчать ся. По конференциї делеґатів угорского правительства з делеґатами страйкуючих правительство заявило готовість приняти всї условя поставлені персоналом зелізничим. Страйк обняв 17.000 кільометрів зелізниць.

Петербург 21 цьвітня. Куропаткін телеґрафує до царя: Ґенерал Кашталіньский доносить з дня 19 с. м.: Над рікою Ялю панує спокій. Напроти Ґльютсї і на північ звідтам Японці будують гостинець. Японьскі війска дістають заєдно поміч і концентрують ся коло Віджу. Рівночасно концентрують ся коло Віджу вздовж ріки Ялю. Козацкі патрулї добачили сьвітла японьских кораблїв в заливі Чінтавія, 25 верст на захід від Татанґалю.

Петербург 21 цьвітня. Російска аґенция телеґрафічна доносить з Порт Артура: В районі Порт Артура все спокійно. Вирятований з катастрофи „Петропавловска" капітан Яковлев розповідає, що міст команданта знаходив ся вже під водою, заким можна було подумати о ратунку. Катастрофа зробила дуже пригноблююче враження. Все, що жило, поспішило до порту, не хотячи вірити, що Макаров згинув.

Брукселя 21 цьвітня. В процесї о спадщину по помершій бельґійскій королевій Генрієті суд цивільний відкинув претенсиї королївских доньок ґр. Стефанії Льоняй і кн. Кобурґской, котра тепер перебуває в санаториї під Дрезднои, та засудив їх на кошти процесу.

Льондон 21 цьвітня. „Daily Mail" доносить з Константинополя, що амбасадор російский Зиновев зажадав іменем свого правительства від Порти виплати военної контрибуциї за війну з 1877/78. Факт сей уважають за пресию зі сторони Росиї на Туреччину, щоби тим способом змусити єї до позволеня на переїзд російских кораблїв через Дарданелї.

Льондон 21 цьвітня. Товпа Хінців напала в Ганков на російских інжинірів і на російску православну місию та знищила будинки.

Льондон 21 цьвітня. З Петербурга вислано до адмірала Алексїєва строгий приказ, щоби нїякий з російских кораблїв не важив ся виплинути з порту, хиба що буде певність, що єму не грозить нїяка небезпечність. Так само не пішлють анї одного вояка для скріпленя залоги в Порт Артурі.

поробила в Манджуриї, треба однако залагодити. 10) Шкода, зроблена товариству зелізниці (хіньской всхідної зелізниці) і урядникам зелізничим, має бути заплачена і управильнена в порозуміню з тим товариством. 11) Відшкодоване може прибрати форму нової концесиї для товариства або зміни дотеперішної. 12) Концесия на будову зелізниці від якоїсь головної або побічної лїнії в сторону, як Пекін аж до Великого Муру, має бути надана під тами самими условями, що й для манджурской зелїзниці.

Російске посольство в Пекіні, напирало дуже на приняте тих російских жадань і они були предметом переговорів межи посольством а князем Чіном і Лїґунчаном. Сей послїдний був за тим, щоби згодити ся на ті жаданя, бо они в нічім не нарушують верховної власти хіньского цїсаря. А Лїґунчан, найздібнїйший хіньский політик, кажуть, промавляв за тим не без доброго вираховання. Він видів, що Анґлія і другі держави не можуть якось зважити ся виступити рішучо против Росиї і радить піддати ся напорови Росиї, щоби ще ратувати, що дасть ся; він припускав, що здобутки Росиї доведуть скорше, чи пізнїйше до роздору між Росиєю а другими державами, а Хінцї будуть тоді могли відзискати назад то, що стратили. Кажуть навіть, що Лїґунчан говорив навіть отверто, щоізза Манджуриї прийде до війни між Росиєю а Японїєю, а тоді — казав він — або Росия буде потребувала нашої помочи і верне нам Манджурию, або ми станемо по стороні Японців і відберемо Манджурию. Покійний хіньский політик предвидів війну Японії з Росиєю, але єго гадки що до судьби Манджуриї ледви чи сповнять ся.

Російске посольство домагало ся, щоби повисша угода була до 25 мая підписана, але заходом Анґлії, Японії і Сполучених держав, котрих підпирали також віцекоролї з Нанкину і Вучану, удало ся наклонити хіньского цїсаря, а радше реґентку цїсареву-матір, котра під ту пору перебувала ще в Сінанфу, не допустити до тої угоди. В цїсарскім розпорядженю з 28 лютого 1901 р. сказано: „Росия обіцює вернути нам назад ті три провінциї (Манджурії). Она предкладає, щоби підписати угоду зложену з дванайцяти точок. Ми поручили нашим повновластникам тоті точки доповнити і змінити так, щоби наша верхова власть була забезпечена. Чужі представителї в Хіні радять також, щоби тої угоди не приняти. Але коли ми увзглядним о теперішне положене, то всетаки, хоч ми вдячні чужим представителям за їх рад, для самої Хіни то річ неможлива, виставляти ся на неприхильність Росиї через то, щоби поставити на своїм. Бо то не лиш справа, котру Хіна мусить з як найбільшою старанностию розслїдити, щоби она була залагоджена без небезпечности, але й справа, в котрій чужі правительства, інтересовані в ній, повинні би удержати рівновагу держав."

Коли же хіньске правительство зважило ся відмовити свою згоду на російскі предложеня, то хіньский посол в Льондонї, померший недавно Сін Чен Льсфенґлю одержав слїдуюче цїсарске розпорядженє: Ми послухали ради льорда Лянсдавна і не дали нашої згоди на манджурску угоду. У Ваших телеґрамах з 20 і 23 с. м. Ви нам забезпечили моральну поміч Анґлії, коли ми послухаємо єї ради. Наші повновластники, князь Чін і віцекороль Лї, кажуть, що Росия тепер не верне Манджуриї і що спільні переговори мусять перервати ся. Двір сею справою дуже занепокоєний. А що Манджурия єсть рідним краєм теперішної династиї, то як могла би Хіна стерпіти тревалу окупацию сих сторін? Просимо длятого о позитивну поміч Анґлії, щоби довести до вдоволяючого полагодженя справи межи Хіною а Росиєю і недопустити до роздору з сею державою, котрий мусїв би пошкодити інтересам Хіни і держав угодових.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 20-ого цьвітня 1904.	платять K c.	жадають K c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	538 ·	548 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	— · —	260·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	580 —	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 80	99·50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101 50	102 20
4½% листи застав. Банку краєв.	102 20	102.90
4% листи застав. Банку краєв. .	99 30	100·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 30	100 —
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99 20	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99 50	100·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101 80	102·50
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98 70	99·40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 30	100 —
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77 —	83·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 —	55 —
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	67 —	75·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	21 10	22 10
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок німецких	117·15	117·65
Доляр америк.	4·80	5 —

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Тягнене **вже завтра**

Головна виграна 40.000 Кор.

ЛЬОСИ на огрійниці для бідних **по 1 короні** поручають: Кіц і Штоф, М. Кльарфельд, Самуелі і Ляндав, Шіц і Хаєс, Август Шеленберґ і Син, Сокаль і Лїлїєн, Як. Штро, кантори виміни у Львові.

Виграні в ефектах будуть платні лише ефектами.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Аптика в Королїзці

В. АЛЄРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся з шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Виданя

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

***Молитвеник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дїтий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Сангвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. в р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарнї Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопадя. (Телефона число 527).